

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **SRDÍNKO s. r. o.**, se sídlem Jana Nohy 1441, Benešov, zastoupená Mgr. Pavlem Kandalcem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2020, č. j. 43 Af 49/2018 – 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 10. 2018, č. j. 45081/18/5300-21442-809464, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil sedm dodatečných platebních výměrů Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „*správce daně*“) ze dne 28. 11. 2017, jimiž byla žalobkyni za zdaňovací období březen, červenec, srpen a listopad roku 2012 a březen, září a prosinec roku 2013 doměřena daň z přidané hodnoty (DPH) v celkové částce 1 148 585 Kč a současně jí byla stanovena povinnost uhradit penále v úhrnné výši 229 716 Kč.

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 26. 11. 2020, č. j. 43 Af 49/2018 – 51, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Nejprve krajský soud poukázal na skutečnosti vyplývající z přiloženého správního spisu. Uvedl, že při daňové kontrole správce daně zjistil, že žalobkyně uplatnila nárok na odpočet DPH v celkové výši 1 148 554,90 Kč za stavební práce fakturované obchodní společností PSV GROUP, s. r. o. (dále jen „*PSV GROUP*“). Jelikož předložené faktury od společnosti PSV GROUP neměly jednotný formát a podpisy na těchto fakturách se různily, vznikly dle správce daně pochybnosti o tom, zda se deklarovaná plnění fakticky uskutečnila. Správce daně dožádáním u místně příslušného správce daně společnosti PSV GROUP zjistil, že tato společnost nebyla při místním šetření na adrese sídla nalezena a na písemné předvolání k ústnímu jednání se její zástupce nedostavil. Dne 4. 2. 2016 tudíž správce daně žalobkyni vyzval, aby i jiným způsobem než předmětnými fakturami prokázala, že deklarované práce na určitých stavebních zakázkách byly skutečně provedeny. V odpovědi na výzvu žalobkyně uvedla, že deklarované práce byly provedeny pracovníky společnosti PSV GROUP, přičemž rozsah prací je patrný z textu uvedeného na fakturách. Dále uvedla, že veškeré smlouvy byly uzavírány s jednatelem společnosti PSV GROUP panem Vasylem Medvidem, jemuž měly být deklarované práce v hotovosti zaplaceny. Kdo za společnost PSV GROUP vystavoval faktury, nebylo žalobkyni známo. K odpovědi žalobkyně přiložila 22 listů ze stavebních deníků. Dne 2. 3. 2016 správce daně opakovaně vyzval žalobkyni k prokázání faktického provedení deklarovaných prací, konkrétně k doložení evidence výnosů a nákladů na jednotlivé zakázky, dokladu o hotovostních platbách za práce a stavebního deníku k akci „*Deprag – Lázně Bělohrad*“. Dále správce daně žalobkyni vyzval, aby uvedla konkrétní osoby pracující na staveništích (uvedením jména, příjmení, bydliště a data narození), identifikovala použitou stavební techniku (uvedením typu a SPZ) a její obsluhu, jakož i osobu ze společnosti PSV GROUP, od které přebírala deklarované práce. Žalobkyni zároveň upozornil, že k jednotlivým stavebním zakázkám nedoložila žádnou smlouvu, objednávku ani doklad o způsobu stanovení ceny. Následně žalobkyně předložila seznam (příjmení) pracovníků a pracovních strojů, evidenci o celkových výnosech a nákladech a stavební deník k akci „*Deprag – Lázně Bělohrad*“. V odpovědi na výzvu žalobkyně dále sdělila, že veškeré práce přebírala od pana Medvida, nar. X. K prokázání tohoto tvrzení navrhla jeho výslech.

[4] Ze správního spisu dle krajského soudu dále vyplývá, že následně správce daně předvolal pana Medvida jako svědka k výslechu na den 10. 8. 2016; předvolání mu bylo zasláno na jeho adresu uvedenou v centrálním registru obyvatel (U.3). Předvolání mu bylo doručeno fikcí dne 1. 8. 2016 a následující den bylo vloženo do poštovní schránky. Ve stanovený den se svědek k výslechu bez omluvy nedostavil. Jednatel žalobkyně uvedl, že je se svědkem ve spojení a že svědek o předvolání k výslechu ví; pokoušel se panu Medvidovi zatelefonovat, ten mu ale telefon nezvedal. Správce daně znovu předvolal svědka Medvida k výslechu, tentokrát na den 6. 9. 2016. Předvolání mu bylo doručeno fikcí dne 25. 8. 2016 a do poštovní schránky bylo vloženo následujícího dne. Ani k tomuto výslechu se však svědek nedostavil, aniž by se omluvil. Jednatel žalobkyně opakovaně správci daně sdělil, že je se svědkem ve spojení a že svědek o předvolání k výslechu ví. Následně správce daně rozhodl o předvedení svědka Medvida, o což požádal Obvodní ředitelství policie Praha III. Policie správci daně sdělila, že svědka není možné předvést, protože podle správce domu na uvedené adrese již více jak rok nebydlí. O této skutečnosti správce daně vyrozuměl žalobkyni. Dne 15. 12. 2016 správce daně telefonicky kontaktoval

pobočku České pošty Plzeň 1, pracovnice pošty pak správci daně sdělila, že na adresu K (kterou žalobkyně uvedla jako kontaktní adresu svědka – pozn. NSS) se zhruba rok žádné písemnosti nedoručují, neboť se jedná o zchátralý a neobydlený dům, který ani nemá domovní schránky.

[5] Dne 30. 5. 2017 správce daně seznámil žalobkyni s výsledky kontrolního zjištění. Žalobkyně následně správci daně předložila několik listin, přičemž jednou z nich byla kopie čestného prohlášení pana Medvida. Prvopis čestného prohlášení podepsal pan Vasyl Medvid, bytem U., což úředně ověřuje doložka pro legalizaci vyznačená dne 27. 10. 2016 na pobočce České pošty v Benešově u Prahy. Podle čestného prohlášení pan Medvid osobně zařizoval provedení veškerých stavebních prací pro žalobkyni, které se týkaly zakázek Zdechovice, Deprag – Lázně Bělohrad, Šluknov, Spolana Neratovice, Vranovská Lhota a Koloveč. Provedené práce měly být řádně a včas provedeny a uhrazeny v hotovosti k jeho rukám. Ručně jsou do čestného prohlášení vepsána jména a příjmení osob, které měly pro společnost PSV GROUP na jednotlivých zakázkách pracovat. Křestní jméno pana Medvida je v čestném prohlášení psáno s „i“ (tedy jako „*Vasil*“). Žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, že bydliště pana Medvida je patrné z ověřovací doložky pro legalizaci, přičemž čestné prohlášení předložila, jelikož správce daně nebyl schopen výslech této osoby provést.

[6] V návaznosti na výše uvedené krajský soud posuzoval důvodnost žalobní námitky, dle níž správce daně nevynaložil dostatečné úsilí k provedení výslechu jednatele společnosti PSV GROUP pana Medvida, kterého žalobkyně považovala za klíčového svědka. Žalobkyně navrhla výslech svědka dne 21. 3. 2016 za účelem prokázání, že veškeré smlouvy s ní uzavíral za společnost PSV GROUP právě pan Medvid, jehož kontaktní adresa je K.. Tvrdila, že od této osoby zároveň veškeré deklarované práce přebírala. K tomu krajský soud uvedl, že postup správce daně, který se primárně pokoušel kontaktovat svědka v místě jeho pobytu dle centrální evidence obyvatel (viz odstavec [4] shora), nikoli na žalobkyní uváděné adrese, není v rozporu s pravidly pro doručování fyzickým osobám v daňovém řízení. Skutečnost, že se svědek v místě svého pobytu fakticky nezdržuje, zjistil správce daně od policie poté, co se svědka nepodařilo k výslechu předvést. Jelikož v průběhu daňového řízení žalobkyně uvedla další možnou adresu svědka (K.), bylo povinností správce daně prověřit i tuto adresu a pokusit se svědka kontaktovat. Této povinnosti správce daně dostál, neboť telefonickým dotazem u příslušné pobočky České pošty zjistil, že se na tuto adresu písemnosti nedoručují, protože se jedná o zchátralý a neobydlený dům bez domovní schránky. Zdůraznil také, že žalobkyně v průběhu daňového řízení vícekrát uvedla, že je se svědkem v kontaktu a svědek o předvolání k výslechu ví (se svědkem byla přinejmenším naposledy v kontaktu dne 27. 10. 2016, kdy podepsal čestné prohlášení). Jakkoliv tedy žalobkyně není nadána oprávněním mocensky zajistit přítomnost svědka u výslechu, nic jí nebránilo, aby správce daně kontaktovala a sdělila mu o svědkovi bližší údaje. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavřel, že za těchto okolností by bylo zjevně bezúčelné svědka předvolávat k výslechu nebo žádat o jeho předvedení na adrese uvedené žalobkyní.

[7] Dále se krajský soud zabýval námitkami týkajícími se čestného prohlášení pana Medvida. Konstatoval, že neobstojí tvrzení žalobkyně, že správní orgány čestné prohlášení

nepřípustným způsobem bagatelizovaly. Ačkoliv daňovým orgánům vytkl nesprávné tvrzení, že čestné prohlášení nelze v daňovém řízení použít jako důkazní prostředek, podstatné dle krajského soudu je, že se i přesto věrohodností a pravdivostí jeho obsahu podrobně zabývaly a své závěry srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnily (v této souvislosti odkázal na str. 39 – 41 a str. 51–54 zprávy o daňové kontrole a str. 10 – 12 rozhodnutí žalovaného). Dle krajského soudu věrohodnost čestného prohlášení zpochybňuje skutečnost, že jej učinila osoba, kterou se správce daně opakovaně snažil vyslechnout, jež o výslechu dle žalobkyně věděla, a přesto se opakovaně ke správci daně bez omluvy nedostavila. Žalobkyně navíc předložila čestné prohlášení až poté, co se seznámila s výsledky kontrolního zjištění, ačkoliv k jeho podpisu došlo již několik měsíců předtím. Závěr o nevěrohodnosti čestného prohlášení, respektive o jeho zanedbatelné důkazní hodnotě (ve srovnání s případným výslechem, v němž by byl svědek konfrontován s dotazy správce daně) také podle krajského soudu podporuje skutečnost, že v textu prohlášení je křestní jméno pana Medvida psáno s „i“, zatímco podle ověřovací doložky se má psát s „y“ (tedy „*Vasyl*“ respektive „*Vasil*“). Jedná se přitom o jednu z indicií, na základě níž se jeví, že čestné prohlášení bylo panu Medvidovi „*předpřipraveno*“ k podpisu. Uvedenému závěru dále nasvědčuje, že k podpisu prohlášení došlo na pobočce České pošty nedaleko od sídla žalobkyně, přičemž část textu je psaná na počítači a část ručně, a dále že se v identifikaci žalobkyně objevuje stejný překlep jako na jiných podáních, které žalobkyně vůči správci daně učinila. Krajský soud proto přisvědčil závěru daňových orgánů, že čestné prohlášení neobsahuje žádné bližší údaje o deklarovaných pracích a v kontextu všech dalších zjištění nevyvrací pochybnosti o jejich faktickém provedení.

[8] Žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu, který podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[9] V prvním okruhu námitek stěžovatelka uvádí, že krajský soud jí ve shodě s žalovaným kladl k tíži, že nezajistila, aby se svědek Medvid ke správci daně dostavil. V této souvislosti odkazuje na bod 27 napadeného rozsudku, v němž krajský soud tvrdil, že „*v průběhu řízení jednatel žalobkyně opakovaně správce daně ujistil, že je se svědkem ve spojení a že svědek o předvolání ví. Přesto se svědek k nařízeným výslechům bez omluvy nedostavil*.“ Již z této citace je dle stěžovatelky zřejmé nesprávné právní posouzení věci krajským soudem, neboť uvedená pasáž rozsudku je „*vnitřně nelogická*“. Dle ní bylo možné toliko konstatovat, že se svědek Medvid svědeckému výslechu vyhýbá, tato okolnost však nemůže být stěžovatelce kladena k tíži. Krajský soud se dle stěžovatelky dopustil nesprávného právního posouzení také v tom ohledu, že jí vytkl, že správci daně neposkytla potřebnou součinnost při zajištění přítomnosti svědka při výslechu a nesdělila mu o něm „*bližší údaje*“. K tomu uvádí, že se pokoušela svědka přimět, aby se k výslechu dostavil, ale nebyla úspěšná. Současně jí není zřejmé, co měl krajský soud na mysli „*bližšími údaji*“ o svědkovi Medvidovi, jimiž měla disponovat, tím spíše, že o žádné „*bližší údaje*“ neprojevil zájem. Břemeno důkazní, které na stěžovatelce leželo, představuje její povinnost vznášet odůvodněné důkazní návrhy, nikoliv již aktivně za správce daně domýšlet, jak by mohl efektivněji navržený důkazní prostředek (zde výslech svědka) provést. K tomu stěžovatelka jen doplňuje, že se nesnažila práci správce daně obstruovat, byl to naopak správce daně, který ve svých krocích nebyl dostatečně aktivní. Správce daně na návrh na provedení

svědeckého výslechu svědka Medvida reagoval pouze mechanickým stanovením termínů výslechů, na které se svědek nedostavoval, ačkoli to stěžovatelce přislíbil. Tyto okolnosti ovšem nezbavují správce daně povinnosti vyvinout v rámci svých mocenských oprávnění maximální možné úsilí při předvedení navrhovaného svědka.

[10] Dále stěžovatelka uplatňuje argumentaci týkající se (ne)způsobilosti čestného prohlášení Vasyla Medvida jako důkazního prostředku v daňovém řízení. Poukazuje na to, že ačkoli jí dal krajský soud za pravdu v tom ohledu, že čestné prohlášení lze v daňovém řízení použít jako důkazní prostředek, přesto se ztotožnil s žalovaným v jeho závěru ohledně psaní i/y ve jméně Vasil/Vasyl, způsobujícího nevěrohodnost čestného prohlášení (viz odstavec [7] výše). Namítá, že o chybu ve jméně nešlo, neboť v ukrajinštině žádné takové rozlišování neexistuje. Ve skutečnosti právě psaní jména „*Vasil*“ s „i“ je z pohledu Ukrajince správné, zatímco psaní jména v podobě „*Vasyl*“ s „y“ je jen „*nechtěná podoba*“ tohoto jména zapsaná v dokladech „*nešikovnou transkripcí*“. Krajský soud se v napadeném rozsudku dopustil nezákonnosti, neboť tuto okolnost neměl vůbec hodnotit. Právě nepřípustnost hodnocení této jazykové otázky ze strany žalovaného byla stěžejním žalobním bodem. Krajský soud namísto řádného vypořádání tohoto žalobního bodu jen přisvědčil žalovanému v jeho úvahách o nevěrohodnosti předloženého čestného prohlášení z důvodu psaní i/y v křestním jméně pana Medvida. Tím krajský soud vybočil ze své pravomoci, neboť hodnocení této odborné jazykové otázky nepříslušelo žalovanému, ani krajskému soudu.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Dle něj správce daně vynaložil maximální úsilí (a to i za součinnosti policie), aby zajistil přítomnost navrhovaného svědka při výslechu. Naopak stěžovatelka, která byla schopna se s navrhovaným svědkem sejít, aby podepsal čestné prohlášení, mohla kontaktovat správce daně a dostavit se k němu i s navrhovaným svědkem. Stejně tak dle něj krajský soud správně hodnotil otázku, zda stěžovatelkou předložené čestné prohlášení bylo způsobilé prokázat oprávněnost jejího nároku na odpočet DPH. Není ani pravdou, že krajský soud pochybil, pokud nepřisvědčil námitce stěžovatelky, dle níž správce daně neměl potřebné odborné znalosti k tomu, aby se mohl vyjadřovat ke správnosti psaní křestního jména pana Medvida. Dle žalovaného lze zjistit tuto nesrovnalost prostým porovnáním jména této osoby na čestném prohlášení a ověřovací doložce.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Dříve, než se bude Nejvyšší správní soud zabývat důvodností vlastní kasační argumentace, považuje za vhodné podotknout, že nynějšího případu se nedotýkají závěry nedávného rozsudku rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 22. 3. 2022,

č. j. 1 Afs 334/2017 – 208, ve věci *Kemwater ProChemie*; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí se rozšířený senát zabýval otázkou neunesení důkazního břemena ohledně přijetí plnění od deklarovaného dodavatele – plátce DPH. Konstatoval, že dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb nemusí být jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce DPH nutně měl. Naproti tomu v nyní projednávané věci daňové orgány neuznaly stěžovatelce nárok na odpočet DPH s poukazem na to, že jí předložené důkazní prostředky neprokazují faktické uskutečnění zdanitelného plnění, z něhož nárokovala odpočet DPH.

[15] Stěžovatelka v kasační stížnosti předkládá fakticky dvě námitky. V první z nich (viz odstavec [9] shora) tvrdí, že správce daně nevyvinul dostatečnou aktivitu směřující k tomu, aby vyslechl svědka Medvida, který měl potvrdit, že s ní uzavíral veškeré smlouvy za společnost PSV GROUP a že od něj veškeré deklarované práce přebírala. Pokud krajský soud dospěl k opačnému závěru, postupoval dle stěžovatelky nesprávně. V druhé námitce (viz odstavec [10] shora) uplatňuje argumentaci týkající se (ne)způsobilosti čestného prohlášení Vasyla Medvida jako důkazního prostředku v daňovém řízení.

[16] První námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Naopak souhlasí s krajským soudem, že správce daně vyvinul dostatečné úsilí, aby zajistil přítomnost navrhovaného svědka při výslechu.

[17] Podle § 100 odst. 1 daňového řádu s*právce daně předvolá osobu zúčastněnou na správě daní, jejíž osobní účast v řízení nebo jiném postupu při správě daní je nutná, a v předvolání uvede kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a současně upozorní na právní důsledky nedostavení se, včetně možnosti jejího předvedení. Předvolání se doručuje do vlastních rukou*. Podle odst. 2 tohoto ustanovení *v případě, že se předvolaná osoba bez dostatečného důvodu nedostaví ani po opakovaném předvolání, může správce daně vydat rozhodnutí o předvedení a požádat o její předvedení příslušný bezpečnostní sbor* […].

[18] Z přiloženého správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že správce daně bezvýsledně předvolal svědka k výslechu na den 10. 8. 2016 a následně na den 6. 9. 2016. Správce daně postupoval v souladu s pravidly pro doručování písemností obsaženými v § 44 daňového řádu, jestliže předvolání svědkovi nejprve zaslal na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel (U.). Jelikož se svědek ani k jednomu z termínů výslechu nedostavil (ačkoli dle jednatele stěžovatelky o nich věděl), požádal správce daně o předvedení svědka policejní orgán. Skutečnost, že se svědek v místě svého pobytu dle evidence obyvatel fakticky nezdržuje, zjistil správce daně od policie až poté, co se svědka nepodařilo k výslechu předvést. Po zjištění, že se svědek nenachází na adrese trvalého bydliště, správce daně telefonicky prověřil u příslušné pobočky České pošty také adresu, kterou stěžovatelka označila jako místo, kde se svědek zdržuje (K.). Pracovnice České pošty mu však sdělila, že písemnosti se na tuto adresu nedoručují, neboť se jedná o zchátralý a neobydlený dům bez domovní schránky.

[19] Je třeba přisvědčit krajskému soudu, že správce daně výše popsaným postupem

vynaložil dostatečnou míru aktivity, kterou po něm lze požadovat při zajištění přítomnosti svědka při výslechu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2019, č. j. 9 Afs 71/2019 – 32, nebo ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 24/2010 – 117). Neomezil se jen na využití institutů předvolání a předvedení z adresy evidované v centrální evidenci, ale prověřil také stěžovatelkou uváděnou adresu, kde se dle ní svědek měl zdržovat. Postupoval tak v souladu se zásadou materiální pravdy a dbal, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly v průběhu dokazování zjištěny co nejúplněji (§ 92 odst. 2 daňového řádu).

[20] Nebylo jeho povinností požadovat po stěžovatelce, aby mu sdělila další možnosti, jak lze svědka kontaktovat – například prostřednictvím jeho telefonního čísla či emailu (srov. již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 71/2019 – 32). Navrhne-li daňový subjekt k prokázání svého tvrzení provedení důkazu, musí jej dostatečně identifikovat, neboť možnost správce daně provést důkazní prostředek navrhovaný daňovým subjektem je limitována poskytnutými údaji (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 9 Afs 181/2014 – 34). Úlohou stěžovatelky tedy bylo aktivně správci daně sdělit maximum možných údajů, které by mu umožnily navrhovaného svědka vyslechnout. To platí tím spíše, že se svědkem byla v kontaktu, věděla, že se opakovaně k výslechu nedostavil a byla schopna od něj získat čestné prohlášení, přičemž za účelem jeho podpisu se tento svědek dostavil do Benešova u Prahy (sídla územního pracoviště správce daně).

[21] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani druhé kasační námitce týkající se (ne)způsobilosti čestného prohlášení Vasyla Medvida jako důkazního prostředku k prokázání faktického uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění.

[22] Stěžovatelka tvrdí, že krajský soud se dopustil nezákonnosti, neboť se nezabýval její argumentací, dle níž je psaní jména „*Vasil*“ z pohledu Ukrajince správné, zatímco psaní jména v podobě „*Vasyl*“ je způsobeno chybnou transkripcí; dle ní se jedná o otázku, k jejímuž posouzení je třeba odborných znalostí, kterými krajský soud ani daňové orgány nedisponují. Kasační soud souhlasí s krajským soudem, že nesrovnalost při psaní i/y v osobním jméně pana Medvida lze dovodit prostým srovnáním textu čestného prohlášení a ověřovací doložky. Nejedná se tudíž o otázku, k jejímuž posouzení postrádají soudy nebo správní orgány odbornost.

[23] Zásadnější však je, že krajský soud přisvědčil závěru daňových orgánů ohledně nevěrohodnosti čestného prohlášení na základě několika okolností, přičemž rozdílnost psaní křestního jména pana Medvida na ověřovací doložce a čestném prohlášení byla pouze jednou z nich (k tomu viz strana 8 napadeného rozsudku), která neměla stěžejní význam. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem a daňovými orgány, že věrohodnost čestného prohlášení zpochybňuje především to, že jej stěžovatelka správci daně předložila až poté, co se seznámila s výsledky kontrolního zjištění, ačkoliv k jeho podpisu došlo již několik měsíců předtím. Dále bylo prohlášení podepsáno na pobočce České pošty nedaleko od sídla stěžovatelky a správce daně osobou, která se přes opakované výzvy správce daně nedostavila k výslechu. Krajský soud také trefně upozornil na to, že čestné prohlášení ani po obsahové stránce není způsobilé prokázat oprávněnost

nároku stěžovatelky na odpočet DPH, neboť neobsahuje žádné bližší údaje o deklarovaných pracích, a proto v kontextu všech dalších zjištění nevyvrací pochyby o jejich faktickém provedení.

[24] Pro úplnost lze dodat, že krajský soud argumenty žalovaného týkající se výše uvedené otázky bez dalšího nepřevzal, ale přidal k nim vlastní úvahu a odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z nichž je patrné, proč těmto závěrům přisvědčil (srov. rozsudek kasačního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS).

[25] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu